U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Novotného a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **P. M., s. p.,** zast. JUDr. Pavlem Blažkem, PhD., advokátem se sídlem AK Brno, Poštovská 8d, za účasti 1) o. s. P. s. P., 2) Y. D. B., 3) U. p. ř. M., 4) R. P., a. s., 5) M. r. s., 6) o. s. E. p. s., proti žalovanému **Ministerstvu životního prostředí**, se sídlem Vršovická 65, Praha 10, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2002, č. j. 560/1045/02,

t a k t o :

I. Žaloba **se o d m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek ve výši 1000 Kč k rukám jeho právního zástupce z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 3 týdnů ode dne právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 11. 10. 2002 u Vrchního soudu v Praze žalobu, kterou se domáhá přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2002 č. j. 560/1045/02, jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále ČIŽP) č. j. 90/OP/1799/02/Pra ze dne 28. 2. 2002, kterým bylo žalobci ve smyslu ust. § 80 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny nařízeno omezení manipulace s výškou hladiny na střední a dolní nádrži vodního díla N. M. Žalobci, který je správcem vodního díla, bylo nařízeno omezení manipulace s výškou hladiny na území přírodní rezervace V. n. tak, aby zde mimo období povodňových situací nedocházelo ke zvýšení maximální zásobní hladiny nádrže na kótu 169,50 m n. m. a v důsledku toho k ohrožování a poškozování obnovených a nově vznikajících lužních biotopů a lužních společenstev na přirozených i uměle zbudovaných ostrovech, poloostrovech a podél břehů nádrže. Omezení se vztahuje do doby právní moci příslušných vodoprávních rozhodnutí, stanovících nově účel jednotlivých nádrží vodního díla, povolení s nakládání s vodami a schvalujících revizi manipulačního řádu vodního díla N. M. tak, aby byla odstraněna zmíněná ohrožení a poškozování přírody a krajiny. Žalobce napadá rozhodnutí žalovaného z důvodu, že byl zkrácen na svých právech a domáhá se přezkoumání jeho zákonnosti. Namítá, že se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí nevyjádřil ke znalecké studii, vztahující se k problematice N. n., zpracované Doc. Ing. R. B., CSc., Ing. M. K. a Z. K.; není tedy zřejmé, zda při rozhodování o odvolání proti rozhodnutí ČIŽP ze dne 28. 2. 2002 byly skutečnosti vyplývající z předložené

studie zohledněny či nikoli. Česká inspekce životného prostředí je oprávněna podle ust. § 80 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně krajiny a přírody v případech hrozící škody nařídit omezení, případně zastavení škodlivé činnosti až do doby odstranění jejich nedostatků a příčin. Je tedy zřejmé, že uvedené ustanovení má být využito v případě, kdy reálně bezprostředně hrozí určitá škody, které lze zabránit omezením či zastavením škodlivé činnosti, a to pouze na určitý časový úsek. V daném případě se však nejednalo o bezprostředně hrozící škodu, když na hladině 170,0 m n. m. se v souladu se schváleným manipulačním řádem manipulovalo již 1-2 roky. Uvedené ustanovení rovněž nelze využít pro ochranu nově vznikajících lužních biotopů a lužních společenstev, neboť je určeno k ochraně existujícího závadného stavu, nikoli však něčeho co neexistuje. Předpokládá-li předmětné ustanovení možnost v případech hrozící škody nařídit omezení či zastavení škodlivé činnosti, měla by tato být jasně definována, když by mělo jít o konkrétní probíhající činnost. Za takovou činnost nelze však považovat existenci pravomocných správních rozhodnutí, stejně tak jako dobu, na kterou je tato činnost omezena či zastavena, nelze uvádět jako dobu do právní moci příslušných rozhodnutí správního orgánu, která budou oproti stávajícím rozhodnutím změněna. Zákonné ustanovení, podle kterého žalovaný postupoval, předpokládá odstranění nedostatků a příčin škodlivé činnosti; toto by mělo být zcela v dispozici povinné osoby. V daném případě však povinná osoba, tj. žalobce, není schopna zabezpečit odstranění pravomocných rozhodnutí správních orgánů, kterými je povinen se řídit. V případě žalobce nenastala situace pro použití ust.§ 80 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb.

Žalovaný vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, když vývoj zvláště chráněných živočichů podmiňoval výší hladiny 169,50 m n.m. Zcela pominul fakt, uvedený žalobcem v odvolání, že uváděných 30 zvláště chráněných druhů ptáků prokazatelně na předmětné nádrži sídlilo již v době kdy výše hladiny dosahovala 170,35m n.m. Stejně tak z nesprávně zjištěného stavu vycházely znalecké posudky Moravského zemského muzea a Expertní posudek Agentury ochrany přírody a krajiny, kterých bylo jako důkazů použito. Navrhovaným a předloženým důkazem - posudkem zpracovaným Doc. Ing. R. B., CSc. a kol. se žalovaný nezabýval.

Zcela irelevantní je argumentace žalovaného opírající se o usnesení Ústavního soudu zn. II ÚS 142/02 z 28. 5. 2002, v němž soud vyslovil názor týkající se postavení a rozhodování ČIŽP. Dané usnesení nemá obecnou právní závaznost, nebylo rovněž publikováno. Argumentace v něm se navíc vztahuje na zcela jiný případ, a to na postup dle § 66 zákona č. 114/1992 Sb., které stanoví možnost stanovení podmínek pro výkon činnosti, která by mohla způsobit nedovolenou změnu chráněných částí přírody. O takový případ se však v dané věci nejedná, neboť veškerá vodoprávní rozhodnutí byla prokazatelně vydána v dohodě s orgánem ochrany přírody a je tedy nelogické, aby následně byla dána překážka pro jejich realizaci. Žalobce se ne vlastní vinou dostal do situace, kdy je vázán rozhodnutím dvou orgánů státní správy, která si odporují navzájem, není tedy schopen objektivně zabezpečit splnění obou. S odkazem na problematiku územního systému ekologické stability, žalovaný konstatuje, že je povinností dotčených subjektů, tedy i žalovaného realizovat své zájmy tak, aby nedocházelo k jeho narušování. Předmětná lokalita však byla natolik hodnotná již při hladině 170,35 m n.m, že byla vyhlášena přírodní rezervací, tedy zvláště chráněným územím. Je proto nesprávné tvrzení žalovaného, že by lokalita nemohla být začleněna do územního systému ekologické stability, když v současné době je hladina o 35 cm nižší než tomu bylo v době vyhlášení přírodní rezervace. V žádném případě nelze za škodlivou změnu označit překročení hladiny ve výši 169,50m n. m, tj. kóty, na níž hladina v době vyhlášení rezervace prokazatelně nebyla.

Nelze rovněž souhlasit se závěrem žalovaného, že byl prokázán rozpor s ust. § 34 odst. 1 písm. a) zákona č. 114/1992 Sb., podle kterého je výslovně na celém území přírodní rezervace zakázáno hospodařit na pozemcích způsobem vyžadujícím intenzivní technologie. Za intenzivní technologii však nelze považovat udržování vodní hladiny ve výši 170 m n. m. Žalovaný konstatuje, že rozhodnutí ČIŽP vydané dle § 80 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., má preventivní a dočasný charakter; toto tvrzení však žalovaný sám svým postupem popírá, když se snaží použitím tohoto ustanovení změnit existující právní i faktický stav. Postupem dle citovaného ustanovení by tak žalovaný mohl kdykoli vytvářet zákonnou překážku k realizaci jakýchkoli práv k činnosti v libovolném území. Žalobce má za to, že byl vydaným rozhodnutím zkrácen na svých právech, navrhuje proto, aby soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a současně zrušil i rozhodnutí ČIŽP č. j. 90/OP/1799/02/Pra ze dne 28. 8. 2002.

Žalovaný je názoru, že napadené rozhodnutí není finálním rozhodnutím, kterým by bylo rozhodnuto o nakládání s vodami; jedná se o rozhodnutí předběžné povahy, jehož cílem nebylo nahradit rozhodování příslušných vodoprávních orgánů, nýbrž v souladu s účelem zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny a zásadou prevence a předběžné opatrnosti vyjádřené v § 9 zákona č. 17/1991 Sb., o životním prostředí, odvrátit ohrožení a poškození zvláště chráněné části přírody a krajiny na střední nádrži vodního díla N. M. Žalobce nemohl být při dodržení stanoveného omezení manipulace s výškou hladiny zkrácen na svých právech; žalobce porušil povinnost ochrany životního prostředí a přírody a krajiny, když sám navrhl vodoprávnímu úřadu ke schválení manipulační řád umožňující mu takové zvýšení hladiny, a to i na území přírodní rezervace (střední nádrž), které zjevně ohrožovalo přirozené podmínky zde existujících i nově vznikajících mokřadních ekosystémů. Žalobce tak učinil i přesto, že již v té době byl vázán rozhodnutím ČIŽP o předběžném opatření, dle něhož byl povinen do ukončení řízení strpět omezení manipulace s výškou hladiny. Jako nedůvodné odmítá žalovaný tvrzení žalobce, že se nevyjádřil k předložení studii; opak takového tvrzení je zřejmý z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Studie byla navržena k doplnění dokazování až v odvolání žalobce, byl tak na místě postup prvostupňového orgánu dle § 56 správního řádu. ČIŽP uvědomila účastníky řízení o doplnění řízení, seznámila je s obsahem studie a vyzvala je k vyjádření k novému důkazu. Žalovaný jako odvolací orgán především zkoumal, jak všechny provedené důkazy vyhodnotil prvostupňový orgán. K předmětné studii žalovaný zaujal vlastní stanovisko v rámci reakce na námitku odvolání žalobce označenou jako bod 8 (viz č. listu KII/8). Nedůvodná je rovněž námitka žalobce směřující k nezákonné aplikaci ustanovení § 80 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., protože se nejednalo o bezprostředně hrozící škodu s ohledem na skutečnost, že na hladině 170,0 m n.m. se manipuluje již 1-2 roky, a také proto, že citované ustanovení nelze použít na ochranu nově vznikajících lužních biotopů a lužních společenstev. Již v prosinci 2000 ČIŽP zjistila zvyšování hladiny nad kótu 169,50 m n. m., což kvalifikovala ve vztahu k budovanému biokoridoru územního systému ekologické stability na střední nádrži, jako ohrožení zdejší přírody, ke kterému by mohlo dojít byť jen zcela částečným zaplavením uměle vybudovaných ostrovů. Na základě tohoto zjištění ČIŽP zahájila řízení dle § 80 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. současně a aby zabránila hrozící škodě, vydala dle § 43 správního řádu předběžné opatření, jímž uložila žalovanému jako správci vodního díla povinnost udržovat hladinu na výši 169,50 m n.m. Uložené opatření žalobce neplnil, proto byl nařízen soudní výkon rozhodnutí (usnesení MěS v Brně sp. zn. 27 E 2983/2001-3). Napadeným rozhodnutím stanovil žalovaný pouze dočasné omezení manipulace s výší hladiny, a to za situace, kdy Ministerstvo zemědělství ve svém rozhodnutí ze dne 16. 10. 2001, týkajícím se revize manipulačních řádů vodního díla, omezilo jejich platnost a uložilo žalobci nejpozději do 30. 6. 2004 předložit jejich novou revizi

s odůvodněním, že je nutno, aby následující revize manipulačních řádů vycházela z komplexního zhodnocení nových skutečností z širších hledisek vodohospodářských, ochrany přírod a krajiny i hledisek ochrany veřejného zdraví. Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí ČIŽP je nezákonné, neboť nebyla naplněna skutková podstata pro aplikaci ust. § 80 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. Žalovaný navrhuje soudu, aby žalobu jako nepřípustnou odmítl, resp. zamítl jako nedůvodnou.

V daném případě se jedná o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla z Vrchního soudu v Praze. Protože věc nebyla Vrchním soudem v Praze skončena do 31. 12. 2002, byla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.) postoupena Nejvyššímu správnímu soudu k dokončení v řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s.

Soud nejprve musel zkoumat splnění procesních podmínek, za nichž může ve věci jednat. V této souvislosti se musel zabývat povahou napadeného rozhodnutí žalovaného. Ve správním soudnictví jsou kontrole zákonnosti podrobena rozhodnutí orgánů veřejné správy, jimiž bylo rozhodnuto o právech a povinnostech fyzických a právnických osob ve smyslu generální klausule obsažené v čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky. Současně však uvedené ustanovení připouští možnost, aby na základě výjimek zákonem výslovně stanovených byla některá rozhodnutí z přezkoumání vyloučena. Negativní enumerací obsaženou v ust. § 70 s. ř. s. jsou uvedeny tzv. kompetenční výluky, tzn. vynětí z pravomoci správního soudnictví. Uvedené ustanovení zužuje rozsah rozhodnutí, která soud přezkoumává zásadním věcným hlediskem, tj. požadavkem, aby se rozhodnutí týkalo veřejného subjektivního práva.

Podle ust. § 70 písm. b/ s. ř. s. ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu předběžné povahy.

Rozhodnutím ČIŽP ze dne 28. 2. 2002 č. j. 90/OP/1799/02 Pra bylo podle ust. § 80odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. nařízeno žalobci - správci vodního díla N. M. - omezení manipulace s výškou hladiny na území přírodní rezervace V. n., tj. na střední nádrži vodního díla N. M. tak, aby nedocházelo k devastování nově vznikajících ekosystémů mokřadu a lužního lesa na přirozených i uměle zbudovaných ostrovech a poloostrovech, které jsou biotopy zvláště chráněných druhů živočichů, a to zejména 7 zvláště chráněných druhů obojživelníků a 30 zvláště chráněných druhů ptáků, jejichž výskyt je závislý na výši hladiny 169,50 m n.m. Současně mu bylo uloženo, aby omezil manipulaci s vodu na střední a dolní nádrži tak, aby mimo období povodňových situací nezpůsobila zvýšení maximální zásobní hladiny nad kótu 169,50 m n.m. a v období od 15.7. do 1.10 kalendářního roku nad kótu 170,00 m n.m. Citované rozhodnutí bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 12. 2000 č. j. 560/1045/02 změněno tak, že žalobci - správci vodního díla N. M. - se s účinností od právní moci rozhodnutí nařizuje ve smyslu ust. § 80 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., omezení manipulace s výškou hladiny na území přírodní rezervace V. n., tj. na střední nádrži vodního díla N. M. tak, aby zde mimo období povodňových situací nedocházelo ke zvýšení maximální zásobní hladiny nádrže nad kótu 169,50 m n.m. a v důsledku toho k ohrožování a poškozování obnovených a nově vznikajících lužních biotopů a lužních společenstev na přirozených i uměle zbudovaných ostrovech, poloostrovech a podél břehů nádrže. Omezení se nařizuje do doby právní moci příslušných vodoprávních rozhodnutí, stanovících nově účel jednotlivých nádrží vodního díla N. M., povolení nakládání s vodami a schvalujících revizi manipulačního řádu vodního díla N. M. tak, aby byla odstraněna zmíněná ohrožení a poškozování přírody. Žalovaný změnil rozhodnutí ČIŽP, neboť neodpovídalo

zcela zjištěnému stravu věci a především ust. § 80 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., když výrok nebyl dostatečně konkrétní a zejména neobsahoval dobu, do kdy se opatření nařizuje. Žalovaný se rovněž neztotožnil se závěry ČIŽP, podle nichž je nutno uměle krátkodobým letním zvýšením hladiny na kótu 170,00 m n.m. částečně simulovat přírodní podmínky v mokřadním a lužním ekosystému, přičemž tímto zvýšením hladiny tak nebude docházet k zarůstání pobřežního pásma obnaženého litorálu, na kterém hnízdí významní jedinci zvláště chráněných druhů ptáků. Období vymezené v rozhodnutí od 15. 7. – 1. 10. kalendářního roku neodpovídá termínu krátkodobý ani posudku Agentury, který připouští možnost navýšení hladiny maximálně v trvání jednoho měsíce. Kromě toho simulace přírodních podmínek není na místě za stavu, kdy je prokázáno, že v dané lokalitě dochází i v létě k přirozeným zvýšeným průtokům s nimiž je nutno počítat, a proto i manipulace reagující na takové zvýšené přítoky zvýšením hladiny v nádrži se jeví ve vztahu k mokřadním a lužním ekosystémům nádrže jako přirozená. Při změně výroku žalovaný vycházel z toho, že rozhodnutí ČIŽP vydané podle § 80 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. má především preventivní charakter a ČIŽP je oprávněna omezit, popř. zastavit činnost, která je pro ochranu přírody a krajiny škodlivá. Jestliže je v daném případě příčinou ohrožení, popř. poškozování ochrany přírody činnost, která byla povolena rozhodnutím jiného správního orgánu, ČIŽP svým rozhodnutím nemůže takové rozhodnutí zrušit, nicméně její rozhodnutí vytváří zákonnou překážku pro jeho realizaci, což je i podle názoru Ústavního soudu zcela v intencích zákona č. 114/1992 Sb. (II ÚS 142/02). Zjistila-li ČIŽP, že správce vodního toku se při manipulaci s vodou na střední nádrži řídí pravomocnými rozhodnutími příslušných orgánů, přičemž takováto činnost, byť povolená je pro ochranu přírody a krajiny škodlivá, bylo její povinností ze zákona, takovou činnost omezit, popř. zastavit, a to až do doby odstranění nedostatků a příčin, to znamená do doby než budou dosud platná vodohospodářská rozhodnutí změněna.

Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že Ministerstvo zemědělství vydalo dne 16. 10. 2001 rozhodnutí č. j. 24257/2001-6010, kterým změnilo výrok rozhodnutí vodoprávního orgánu – Okresního úřadu v Břeclavi ze dne 11. 4. 2001 č. j. 1166/01-231.2/Ka ve věci schválení revize manipulačních řádů jednotlivých nádrží vodního díla N. M., a to tak že omezilo platnost manipulačních řádů s tím, že nejpozději do 30. 6. 2004 bude předložena věcně a místně příslušnému vodohospodářskému orgánu jejich revize; důvodem omezení byl přitom reálný předpoklad budoucích změn, které ovlivnily účinky jednotlivých nádrží.

Podle § 80 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. je ČIŽP v rámci své působnosti oprávněna v případech hrozící škody nařídit omezení, případně zastavení škodlivé činnosti až do doby odstranění jejich nedostatků a příčin. Takové rozhodnutí vydá i tehdy, je-li taková činnost povolena, přičemž takovým omezujícím rozhodnutím není zrušeno ani měněno rozhodnutí příslušného orgánu (zde Okresního úřadu v Břeclavi). Nestojí zde tedy proti sobě dvě rozhodnutí, přičemž tato ukládají žalobci různé vzájemně si odporující povinnosti, rozhodnutí vydané podle ust. § 80 odst. 2 cit. zákona pouze zákonem umožněným zásahem vytváří legitimní překážku výkonu jiného rozhodnutí. Není přitom rozhodující, zda předmětná činnost, v níž je spatřována hrozící škoda, má svůj základ v pravomocném rozhodnutí jiného správního orgánu. Česká inspekce životního prostředí jako orgán ochrany přírody dle § 75 cit. zákona zjišťuje mimo jiné případy ohrožení a poškození přírody a krajiny, jejich příčiny a osoby odpovědné za jejich vznik nebo trvání. Je oprávněna vyžadovat prokázání původu podle § 54, ukládat opatření podle § 66 a odebírat nedovoleně držené jedince (§ 80 odst. 1 cit. zákona). Nelze z pravomocí, které zákon ČIŽP v rámci stanovené působnosti dává, vyloučit takové činnosti a ty případy, kdy ohrožení chráněného zájmu je způsobováno legitimním rozhodnutím, jehož realizací právě k takovému ohrožení dochází. Vydáním napadeného

rozhodnutí tak nebyla překročena pravomoc, ani vybočeno z kompetence příslušného správního orgánu.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nestanoví-li tento zákona jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.

Věc spadá pod kompetenční výluku uvedenou v ust. § 70 písm. b) s. ř. s. Rozhodnutí, jež se stalo předmětem žaloby, je z hlediska obsahu úkonem předběžné povahy, jež si neklade za cíl s konečnou platností rozhodnout. Z povahy rozhodnutí samého nelze v napadeném rozhodnutí shledat jiný úkon nežli povahy předběžné.

Právo fyzické i právnické osoby na soudní ochranu je dostatečně zajištěno tím, že z pravomoci soudu není vyňato přezkoumání rozhodnutí správního orgánu, které má povahu rozhodnutí konečného, tedy rozhodnutí příslušného vodoprávního orgánu, kterým bude stanoven příslušný manipulační řád. Napadené rozhodnutí se nepokouší předmět svého zájmu upravit definitivně, nýbrž pouze dočasně, a to z důvodů jasně vyjádřených. Přechodná ustanovení zák. č. 150/2002 Sb. nepředstavují diskontinuitu, v jejímž důsledku by se účastníci řízení měli ocitnout v horším procesním postavení, než v době podání žaloby, stejně tak nepředstavují ani zlepšení jejich výchozí pozice v tom smyslu, že by se věci (např. rozhodnutí, úkony, nečinnost) které nebylo možno napadnout správní žalobou podle předpisů účinných k 31. 12. 2002, bez dalšího mohly stát legitimním titulem pro jednání soudu podle tohoto zákona. Respektování výhrad Ústavního soudu k části páté o. s. ř. ve znění účinném k 31. 12. 2002 je naplněno také v pokynu § 130 odst. 1 s. ř. s., který na řečený díl první hlavy II části třetí odkazuje; z aplikace samozřejmě není vyloučena ani hlava I pojednávající o obecných ustanoveních o řízení, bez níž by nemohl soud jednat. Ustanovení § 70 je lex specialis vůči ust. § 65 s. ř. s. a i ono vychází z dovolenosti dané ústavním pořádkem ČR. Stejný postup byl volen i za dříve platné právní úpravy (§ 248 odst. 2 písm. e/ o. s. ř.) a ani podle stávající zákonné úpravy tomu není jinak. To se týká také např. rozhodnutí, jimiž se upravuje vedení řízení před správním orgánem. Pro jiný výklad ani postup soudu tak není místo.

Po přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, soud dospěl k závěru, že napadeným rozhodnutím nebylo rozhodnuto o nakládání s vodami, resp. o změně manipulačního řádu předmětného vodního díla. Vydáním rozhodnutí dle § 80 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. nebylo nahrazeno rozhodování příslušného vodoprávního úřadu; ze zákonem stanovených důvodů byla pouze do doby vydání rozhodnutí ve věci samé pozastavena realizace dosud platného rozhodnutí. Právo žalobce na soudní ochranu je dostatečně zajištěno tím, že je v pravomoci soudů přezkoumávat rozhodnutí správního orgánů, která mají povahu rozhodnutí konečného. Není proto důvodu k tomu, aby soudnímu přezkumu bylo podrobeno již rozhodnutí správního orgánu předběžné povahy, je-li zákonem zajištěn soudní přezkum konečného meritorního rozhodnutí, jímž se zakládají, mění nebo ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Jak již soud výše uvedl, předmětné rozhodnutí, jehož účinnost byla časově omezena, bylo vydáno pouze do doby rozhodnutí ve věci samé, tj. rozhodnutí, kterým bude orgánem k tomu příslušným upravena revize manipulačního řádu.

Ze shora uvedených důvodů proto Nejvyšší správní soud návrh – žalobu podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ust. § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže žaloba byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s., § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 8. 10. 2004

JUDr. Václav Novotný
předseda senátu